

JÉZUS PILÁTUS ELŐTT

Reviczky Gyula

(Munkácsy képe)

Állok merengve, hosszú áhítattal
Ez Ő! Ilyen volt! Így képzeltem én,
Álmomban éjjel, elmélkedve nappal
Kerestem arcát, végre föllelém.

Mit a halandó, gyöngé ismerettel
Töprengve könyvekből meg nem tanul,
Az a te nagy lelkedbe rejtett el,
Lángelméd őrzi öntudatlanul.

Az örök eszmét sejtem itt, e vásznon,
S világrendünk hány bús kérdőjelét!
A két kezét, mely áld, kötözve látom,
Hallom a csöcselék ?feszítsd meg?-ét.
És hallom azt is, százszor hangosabban,
De nem a trón, a vádlott hirdeti,
Hogy ami nem veszendő, halhatatlan:
halandó ember meg nem ölheti!

Nincs, aki védje, nincsen pártfogója,
Vérét szomjazzák a zsidó papok.
Jósképpel áll, azt olvasom le róla:
?Feszítsetek föl! Én meg nem halok!?
Nézzétek Őt! Két keze megkötözve.
A nép üvölt: ?Feszítsd meg Őt!?
Meggzánja asszony, mégsem ő a gyöngé,
Leborulok ily óriás előtt.

Olyan szelíd, alázatos, lemondó. -
Ő az erény, igazság mártírja,
s oly büszke, hajthatatlan, égbe rontó:
Ez Ő! A Messiás, Isten Fia!
Pilátus tétovázik ... Nincs segítség!
Látom, hogy elfogják veszíteni,
De érzem: kikel sírjából ismét ...
Meghal, mert ember, él, mert isteni.

Forrás: www.keresztenydalok.hu